

LBRIS

We know
books

Mihai-Eugen Marinescu

OMPHALION

A.D. * 2023

2019 noembrie 8 - notă jurnal

---

*

.. Ingerul focului

Icoana de lemn pe
la cap, după ce m-
deasupra biroului

Mâna
se încleștează pe
dispus a mă

albastru - Mihail.

care mi-a pus-o mama
a născut, lucește stins
meu plin de ecrane.

Arhanghelului Mihail
sabie, semn că e
asculta.

Rugăciunea mea complicată devine simplă. Poate chiar prea simplă.

- Dorința mea arzătoare - îi spun - e să fiu primit acolo sus.. între Ape.
- Unde anume ? - mă chestionează El și vârful de foc al sabiei verticale se aprinde parcă mai tare.
- In Omphalion.

Răspunsul meu pare a-L
descumpăni o clipă.

- Îți dai seama că nu e ușor.
- Sunt pregătit - mă grăbesc
eu cu răspunsul.

- Asta rămâne de văzut -
pare a zâmbi El.
Vei avea de
făcut, preț de un
an, o rugăciune
continuă. Care
va fi cântărită
cu doua zile
înainte de 8
noemvrie anul
viitor.

Deci peste un an - îmi
spun eu în gând.

- Ai înțeles
perfect - îmi
citește El
gândul. Vei avea de trecut o
punte. - mai adaugă și sabia se stinge, semn ca asta a fost tot.

* * *

Note .. note .. note .. din 2020

A trecut aproape un an..

2020 octomvrie 26 - notă jurnal

.. Răceala începe să ia forme îngrijorătoare.

E clar că nu mai e vorba de clasica, stămoșeasca, simpla noastră răceală anuală, acordată la sezonul rece..

Incepe să semene cu răceala.. virotică de-acum doi ani achiziționată de Sfântul Vasile..

.. Sfântul Vasile cel Mare..

2020 octomvrie 27 - notă jurnal

.. Il sun în fundul Olteniei, la Izverna, pe bunul meu vraci, văru' Nae și îl rog să mă ajute cu o.. idee.. dar minunatele azitroaxe cu Acc de acum doi ani nu-și mai fac efectul.. E vorba deci de altceva.. Mult mai pervers. Mult mai parșiv.

2020 octomvrie 28 - notă jurnal

E clar, Maître : nu ești bine deloc !. - îmi zic !. Nu poți să respiri.. In câteva zile, galopul pe valea întunecoasă ia proporții.. Mai e o lună..

Incotro, Doamne ? Pe unde o iau ? Trebuie să mă prezint la apel ? Până aici a fost ?

Sau poate.. E cartonaș..

Problema e culoarea.. galben sau roșu ?

2020 octomvrie 29 - notă jurnal

Nu primesc nici un răspuns. Incerc să cobor o treaptă - rugăciunea își continuă susținut demersul - ar mai fi o lună, Doamne, o lună doar. Oare trebuie să plec înainte de termen ? Ori poate în această lună va trebui să cobor mai întâi în Infern pentru a primi dreptul de a privi în Sus ?

Timpul, Doamne, timpul.. Timpul din Clepsidră. Unde e ?
Gradațiile par șterse și nu mai disting curgerea nisipului..
.. Feuille morte.. Frunze moarte.. arse.. fumegânde..
.. Prevert ? Yves Montand ?

2020 octomvrie 30 - notă jurnal

.. Ar fi cazul să mă retrag. Să plec.
.. Le spun treaba asta primelor și ultimelor două doamne din viața mea.
Victory - cu care m-am legat în fața Ta - Doamne - de peste jumătate de veac și Andreea, puiul nostru al doilea - peștișorul meu de platină.
Amândouă se aliază scurt împotriva mea, taxându-mă de egoism.
Evident, nu mai am putere să ripostez
Incerc să le conving că nu vreau nicidecum să le părăsesc dar dacă D.D.
(adică Doamne-Doamne) ordonă așa - mă simt obligat să-i ascult porunca.
Slavă Domnului, fiul meu, moștenitorul titlului de Cavaler de Pomârla,
poziționat întotdeauna ca rabinul din Buhuși în semnul Cumpenei, nu mă înjură prea tare sau dacă o face.. o face în gând. Apreciez.

Ca să nu mai lungesc vorba : mă trezesc luat pe sus de niște saiborgi deosebit de drăguți care mă coboară de la înălțimea celor 15 metri a etajului meu (5) și mă instalează confortabil într-o Salvare.

* * *

2020 octomvrie 30 - notă spital - (1)

Acompaniat de Victory, însoțitoarea mea de bord din ultima mea viață, ajungem într-un spital minunat.. O ploaie mocănească, oribilă, vecină cu lapovița scâncește scabros peste sufletele noastre măcinate mărunț de un optimism incurabil.

Suntem întâmpinați cu deosebită considerație de un îngerăș dolofan - de culoare gri spre gri închis - care ne înfige niște andrele în creier.

Evident - prin nas. Ca în zborul deasupra cuibului de cucii.. Ceva vecin cu lobotomia.. glanda mea pituitară scâncește neputincioasă.

- Nu te mai holba așa la mine - mi se adresează Grey Angel cu gingășia specifică rasei - că și noi suntem oameni..

N-am înțeles prea bine la ce făcea dânsa referire dar după o scurtă discuție cu nevastă-mea.. - care a scos ceva din geantă.. - nu știu ce - lucrurile au intrat pe un făgaș mult.. mult mai apropiat de normal.

Ne-a dăruit cu generozitate o sticlă cu apă de un litru jumate, ne-a anunțat că eu sunt în mod cert infectat și că voi rămâne acolo.

Pe ea, pe nevastă-mea, - a mai adăugat Grey Angel - o s-o sune pe seară - acasă - după ce iese testul. Lucru pe care l-a și făcut. Evident, pozitiv.

Adică nu bun. Testul.

Partea bună : saiborgii, deosebit de drăguți de la salvare, au dus-o pe nevastă-mea acasă iar eu mi-am continuat coborârea, singur, purtat de alți îngerăși gri, pe târgi și scaune rulante, prin lungi și întortocheate coridoare lugubre.. excursie cu școala la Petrița.. în mina de cărbuni.

.. Sunt băgat printr-un tub luminos pe care eu îl văd negru..

.. un paradox pe care nu mi-l explic : intri prin canal alb, curat ca lacrima și după un sfert de ceas, înfiorător de lung, ieși pe partea cealaltă gri - un gri nisipos - ca pisicile sacre din sarcofagul lui Ramses al Doilea. Rezultatul trecerii prin Canal nu pare a-i mulțumi pe saiborgii.. ba chiar deloc.

Aud, ca prin vată, ceva de genul :

- Cum dracu' mai respiră ăsta..

Iar coridoare frigorifice.. lungi și gri, gri și lungi.. până ce sunt deversat - cu grație - într-un pat gri și îngust. Foarte îngust și foarte gri.

Se abat din toate părțile asupra mea tot soiul de ace, branule și canule, tuburi și țevi prin care sunt alimentat, controlat, sedat, pliat, diagnosticat..

.. Cu oxigen, carbon, magneziu, rادیu și plutoniu, glucide și lipide, serotonine, albumine și pesticide dezoxiribonucleice.

*

.. Mare lucru nu mai știu..

.. E după amiază dar.. pentru mine, pare noapte.

Realizez cu mare dificultate, că sunt depozitat, împreună cu alt condamnat a cărui identitate n-o voi ști niciodată, într-o celulă întunecoasă, veselă și răcoroasă, undeva în apropierea morgii Spitalului.

.. Nu avem cum să ne deranjăm unul pe altul pentru că niciunul dintre noi nu ne putem nici mișca nici vorbi. O situație ideală pentru niște persoane sobre și civilizate.

*

.. Doi saiborgi cenușii, deghizați în îngerăși cu sex indecis dar cu sâni generos dezvoltati, plutesc grațios prin spațiul de camuflaj al manejului.

Unul, ceva mai brun, îmi iscodește pleoapa cu vârful unei aripioare..

- Mortăciune - șoptește ea (el) abstract cu un zâmbet palid.. - Încă n-ai plecat ?. Ce mai aștepti ?. Hai la noi !..

Nu înțeleg cui se adresează. Mie, celuilalt, sieși.. sau poate nimănui..

..

Două păsăroaie imense - flamingo roz - încearcă să-mi ciugulească ochii.. sau poate îl caută pe al treilea ?.. mă gândesc.. pineala mea obsesie.. încă din tinerețe.. din adolescență..

..

Un pui de aligator agitat, desprins dintr-o veche gravură flamandă, pare a se distra copios cu sexul meu recalcitrant care vrea, cu nerușinare, nu altceva ci doar să facă pipi..

.. In mintea mea se țese, în mod alambicat, o pâclă densă.. traversată de urme de ochi țuculescieni..

..

.. Vălătuci de junglă amazoniană se combină cu nori tuciurii din registrul hiperbar mongol peste care alunecă, pe verticale hermeneute, sufocante nodule energetice Hartmann..

..

.. Nu mai știu cine sunt, unde sunt și pentru ce mă aflu acolo.

Persistă doar un gust : gustul amar de frunze. Mai exact de frunze arse. Dar gustul nu e la nivel de papile gustative ci de sinapse.

*

*

.. Cele mai iubite iubite ale mele m-au alungat din patul meu, de acasă, strigând în urma mea :

- Ești un egoist ! Ești egoist !
OMG !

.. Prin frunzișul veșted, aproape carbonizat al ideilor, cuvintele sunt acelea care **dor** mai rău decât toporul care despică țeasta.

.. Cât de dureroasă poate fi, uneori, polivalența cuvântului “**dor**”..

Din acel pat.. de acasă.. a plecat mama mea. Cu privirea stinsă, în așteptarea mea, ultimele ei cuvinte au fost :

- Puiul meu..

Am avut o clipă când aș fi vrut să plec și eu, din același pat.. cu acele cuvinte ale mamei mele în urechi.. N-a fost să fie.. In fine.

.. Un singur gând.. chinuitor.. am în cap.. ce o face acasă - singură - micuța mea codobatură.. bolnavă.. și singură.. singură și bolnavă..

.. Mă concentrez.. și fac un salt.. o văd în fața altarului ei.. aplecată asupra cărții ei de rugăciuni.. și pentru o clipă mă liniștesc.

.. Știu că ea.. Victory a mea.. e mult mai puternică decât pare la prima vedere.. mai puternică decât mine.

.. credința mea poate muta munții..

.. credința ei poate muta stelele.

.. Sunt smuls din pâcla în care mă zbat pentru a fi târât înapoi prin coridoarele pline de pulberi fine : cenușă, catran, smoală, permanganat de potasiu si rivanol.

.. Dante ?. Bosch ?.

* * *